

Laurențiu ORĂȘANU

Niște biografi grăbiți, grăbiți de editori sau pur și simplu de viața de zi cu zi, s-ar fi oprit aici cu relatarea acestor prime etape din viața autorului. S-ar fi grăbit să treacă la epoca de maturitate și la opera autorului, ceea ce ar fi fost de o superficialitate de neadmis față de complexitatea vieții și operei sale. Oricât de superficiali ar fi fost acești biografi, nu se poate să nu fi remarcat această întrepătrundere, această interconexare, unii adăugau chiar intrinsecă, între viață și operă. Acestea sfârșeau prin a coincide la acest autor. Opera lui colcăia de viață, iar viața lui, așa cum cititorii puteau să remarce încă din primele pagini ale prefetelor, colcăia, deocamdată prin Țiglina 6, având însă a cuprinde în curând toate spațiile verzi ale Capitalei, în drumul lor triumfal și comun spre universalitate.

Uite, de exemplu, acum, când eu stau cu Reta Burlacu, viitoare Zidaru, cu d-na și d-nul Burlacu, căroră le zic de pe acum mamă și tată socrule, acum când mai sunt două săptămâni până la nuntă, că nu se poate să nu găsim țambalagi, am găsit noi viorist, și gurist, și acordeonist, în plin sezon de nunți, și n-om găsi țambalagi pentru Nunească, eu mă gândesc că biografia ar putea să profite de răgaz și să lărgească puțin cercul sau scena din jurul meu, bucătăria asta a socrilor cu chiuveta de inox și cu ștergarul cu „Poftă bună” brodat de mama soacră. Și să umble prin Țiglina 6 și alte cartiere din țara în care m-am născut eu, autorul, și să declanșeze, în același timp, sute de aparate fotografice, fie ele și Smena 6, chiar dacă mai rup filmul, să prindă în alb-negru – dacă filme ORWO color se găsesc mai greu – culoarea epocii. Căci peste 5 minute, sau o oră, sau 20 ani, această culoare nu va mai fi aceeași. Oamenii îmbătrânesc și mor, se nasc alții, se dărâmă case ca să se înalțe blocuri frumoase, poate chiar mai înalte decât P+10. Și astfel, ce se întâmplă azi se va pierde. Până și eu n-o să-mi mai amintesc peste 10 sau 20 ani unele amănunte din viața mea dacă n-o să le citesc în prefețele, recenziile sau monografiile lor bine documentate. Și însoțite, bineînțeles, de poze.

Ferdinand I

Unul din biografi ar putea să meargă, de exemplu, tocmai lângă Salonta, la UM 01111, unde, la granița cu Ungaria, care bine că e acolo, ar da de Ferdinand I. Acest biograf ar putea consemna faptul că gândurile lui Ferdinand I zburau adesea, nu numai noaptea, la Reta. Că se bucura când primea o scrisoare de la ea aproape la fel ca atunci când primea pachet de acasă. Că gândurile lui, ca și gândurile altor băieți și chiar bărbați în toată firea din Țiglina 6, erau atrase, ca niște particule, de sarcina Retei, fără ca vreunul din ei să aibă habar de aceasta. Având cam același conținut și încărcătură, gândurile acestea se ciocneau cu ale autorului și ale Retei despre aceeași sarcină, o luau aiurea prin eter, ca niște unde deocamdată obscurantiste, și spărgeau bolul de cristal al vreunei ghicitoare din lumea largă.

Dar, de vreo 4 luni, Ferdinand I nu mai primise nici-o scrisoare de la Reta. Timp în care primise totuși 5 pachete de acasă. Și mai avusese și permisiile duminicale în Salonta. Nu chiar în fiecare săptămână, că mai avea de făcut și gărzi, mai stătea și pe la bulău, și nici pachetele nu le putea da toate sergentului pentru permisiile. Cum viața e scurtă și armata lungă, se grăbise să o cunoască pe Ilona. Mai întâi numai atât cât i-a permis un film cu Brigada B.D. în acțiune. Un film de acțiune la care Ferdinand I a stat tot timpul cu mâinile în sân. Tot timpul, adică vreo două ore dacă socotim și Jurnalul de Actualități și scurtmetrajul „Coloana Infinitului”. Mai apoi, în permisiile următoare, o cunoscuse ceva mai mult, adică am putea spune destul de mult, sau atât de mult încât gândurile lui începuseră să zboare divergent, când la Reta, când la Ilona, pe traiectorii care semănau cumva cu traiectoriile gloanțelor pornite din pistolul lui mitralieră AKM. Inconstanța lui la trageri avea să-l coste școala de sergenți de la Oradea. Caporalul Ferdinand I nu fu selecționat și rămase să-și

Fragment din romanul “Autorul”

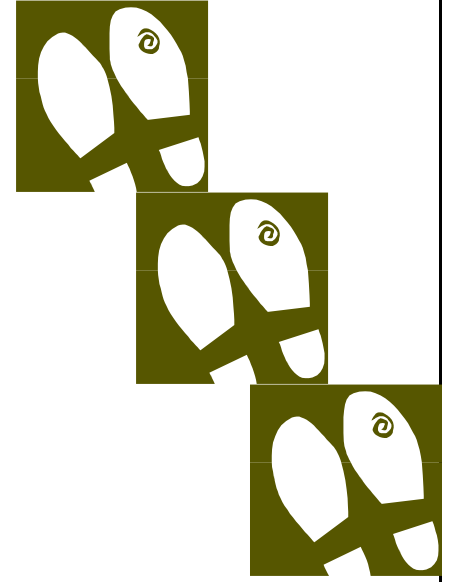
perfecționeze precizia tragerilor cu armamentul din dotare, așa cum făceau și camarazii săi de batalion, beneficiind de ajutorul plin de patriotism al colegelor Ilonei de la Fabrica de Confecții Precizia. De multe ori el și camarazii lui se întorceau din permisie abia luni dimineața, direct la raportul batalionului, nedormiți, dar cu simțul datoriei ostășești împlinite.

Urma o altă săptămână de garzi și patrulare pe frontieră. Pentru că, desigur, în afară de perfecționarea la trageri, scopul șederii lor acolo era apărarea granițelor țării de elementele dușmănoase care ar fi încercat să le violeze. „Bă”, le zicea locțiitorul politic al comandantului, „voi să fiți mândri că scrie de voi până și în Constituție. Granițele României sunt in-vi-o-la-bi-le, băgați bine la cap. Bă, voi aici aplicați Constituția, bă, nu ne jucăm. Nu se trezește nimeni să le violeze așa, când i se scoală”. Locțiitorul vorbea așa, popular, că mulți camarazi erau băieți de la sate, pricepeau mai bine când le vorbea pe limba lor. „Bă, nu zice nimeni să nu tragi o țigară, te mai adăpostești pe unde poți când plouă, las’ ce scrie la Regulamente. De alea vă întreb, n-aveți voi grijă, la examene. Dar să nu vă pună dracu’ să vă luați ochii de pe arătură. Să stați cu ochii pe ea ca pe fetele de la Confecții. Numai pe ele puteți să le dați pe brazdă. Mă, a luat-o cineva pe arătură și tu n-ai văzut, sau ai dormit, se cheamă că ți-a vi-o-lat gagică, s-a înțeles? Cu ungurul de dincolo poți să vorbești. Nu știi ungurește, îi zâmbești frumos, te apleci așa cum te apleci la biserică, a închinăciune, și-i zici: Du-te mă în mătă. Că și el tot așa o să-ți zică, tot politicos, da’ pe limba lui. Bă, ați înțeles, bă ăla care moțai, faci două plantoane la rând la noapte, că ai dormit destul aici. Să știi că vin în sectorul tău și să dea dracu’ să vă găsească la creț, lasă că vă știu eu, bă, granița și gagică sunt in-vi-o-la-bi-le, ați băgat la cap?”

Ferdinand îl asculta întotdeauna cu atenție. La armată, ordinul comandantului e sfânt. Așa îi zisese taică-său când plecase. „Fii atent și tu măi al II-lea, că n-o să spun de două ori. Și peste doi ani

ți vine și ție rândul. Să te ai bine cu sergentul, sergentul e Dumnezeuul vostru acolo”.

Amintindu-și, pe Ferdinand I îl încercă regretul că nu ajunsese și el Dumnezeu. Ar fi primit și el, cum primea sergentul lor de companie, parte din pachetele trupeiilor. Și ciocolată, și brânză, și cârnați de casă, și slană, mă rog, cam ce puteau trimite părinții

pentru feciorii aflați la cătănie.

Din ordinul comandanților nu ieșea. Nici el nici camarazii lui. Aveau locuri știute numai de ei în care ascuseseră un fel de greble. După ce dormeau toată noaptea într-o văioagă sau o căpiță de fân, făceau în zori un tur rapid de sector. Pe unde găseau urme de tălpi, greblau repede, să nu rămână nici-o urmă că frontiera scumpei noastre patrii fusese violată. Mai veneau comandanții în inspecție, îi mai găseau dormind pe sector, se mai alegeau cu trei zile de bulău. Ferdinand răbda, ce era să facă, așa-i zisese taică-său, armata nu-i de joacă.

Dacă ar fi putut fotografia urmele de pe brazdele graniței, biograful autorului ar fi văzut că la toate urma tocului era spre partea românească și spițul țintea mereu spre cea ungurească. Greblând, Ferdinand I se gândea că de fapt nu frontiera românească fusese violată, ci aia ungurească. Păi el ar fi făcut moarte de om, că avea la ei două încărcătoare, arma pe poziție de foc automat și glonț pe țevă. Bașca două grenade ofensive și baioneta aia cu zimți care intră ca-n brânză dar nu mai iese. Numai să fi îndrăznit să se lege cineva de Ilona lui.

(continuare în pagina 15)